

Percepcions esbiaixades

À

Fa cosa d'unes poques setmanes que la sala gòtica de la basílica de la Seu acollia un acte institucional de la Generalitat de Catalunya -presidit, concretament, per la consellera d'Empresa i Coneixement i el director de l'Agència Catalana de Turisme-, on Manresa era acreditada, juntament amb Solsona i Montblanc, com a "Ciutat amb Caràcter". També van ser distingits una dotzena de "Pobles amb Encant". A partir d'aquest fet -que es pot considerar, naturalment, anecdotic i purament protocol·lari per part d'una administració governamental interessada sovint a fer actes de cara a la galeria- m'ha semblat oportú fer un comentari en veu alta o, millor dit, per escrit sobre la percepció, sovint esbiaixada i poc contrastada que tenim a l'hora de valorar el nostre entorn immediat.

Efectivament, tots hem sentit a dir que la nostra ciutat es troba deixada, és grisa, ha perdut pistonada, que recula, li falta empenta, no té prou atractiu i bla, bla i bla. Ben segur que part de raó hi ha, però no trobo encertat posar-ho tot al mateix sac i autoflagel·lar-nos sistemàticament. Jo mateix a vegades he manifestat clarament coses que no m'agraden, però també he de dir que comentaris similars els he sentit per part de persones forasteres parlant del seu propi poble. I, en canvi, nosaltres teníem aquesta població veïna com a molt millor que no pas la nostra. Ser crítics és bo, especialment perquè això implica interès de millora. Ara bé, penso que sovint ens ha passat que aquesta autocrítica tan ferotge ens acaba passant factura i, resignats, ens quedem aturats només en aquest enuig puntual sense fer gran cosa de profit per marcar un punt d'inflexió. Convé tenir una mica més d'autoestima i alhora col·locar el llistó més amunt. Sense oblidar tampoc que no tot és cosa de l'administració municipal ni dels eteris i inconcrets poders fàctics locals. Algunes coses hi tenen de responsabilitat, és clar. Però la més important és la de cadascun dels ciutadans, tant a nivell particular com de les entitats o empreses on treballem. I rebre distincions com la que hem comentat -tot i que circumscrita bàsicament a l'àmbit turístic- indica clarament que des de fora estant no ens veuen pas tan malament.

Ho dic perquè, ara que s'apropen eleccions, sentirem abrandats discursos on alguns -legítimament- es carregaran els seus contrincants i oferiran grans receptes per trencar aquesta dinàmica, mentre d'altres defensaran que han fet el que han pogut i més. Molt bé, aquest és el joc. Però si no som tots els manresans els qui ens arromanguem i en posem a treballar, des de la seva parcel·la de possibilitats, malament rai. Tot i així, com deia al principi, tampoc no siguem hipercrítics amb nosaltres mateixos que, com deia aquell: «Al loro, que no estamos tan mal!».

Foto: Govern.cat.